

[Askjær Jørgensen]

Så kan man jo godt forsøge at vende det om til noget negativt, men jeg tror nu altså, når de 200.000-300.000 mennesker, der går ledige, hører, at man dog har diskuteret herinde bag de tykke mure, hvordan man kan gøre noget ved arbejdsløshedsproblemet, vil de føle, at folketinget en gang imellem gør lidt for dem, og at de måske får en chance i fremtiden. Det synes jeg ikke man skal lave vrøvl over og sige, det var at håne dem. Jeg synes også, når man kommer med et dagsordensforslag, der er ærligt ment, om, hvordan problemerne kan løses, at man heller ikke behøver at skælde ud og sige, at det er noget pjatværk, det er et slag i luften. Det er jo korrekt, at de, der har haft regeringsmagten, i hvert fald ikke har løst problemet. Vi har prøvet at pege på noget konkret, men det kommenterede fru Lone Dybkjær ikke ret meget. Det er meget muligt, fru Lone Dybkjær ikke ser sig i stand til det eller ikke tror på det, men mit dagsordensforslag er et konkret udspil, det rører ved noget konkret vedrørende arbejdsløsheden. Når jeg prøver fortsat at gå positivt ind i debatten, beklager jeg meget, at fru Lone Dybkjær ikke har lyst til at følge den linje.

(Kort bemærkning).

**Lone Dybkjær (RV):**

Jeg vil godt understrege, at jeg har ikke sagt, at jeg ikke gad diskutere. Jeg har sagt, at jeg synes, debatterne var deprimerende. At hr. Askjær Jørgensen fortolker det anderledes, kan jeg naturligvis ikke forhindre, men det er bare ikke i overensstemmelse med, hvad jeg sagde. I øvrigt synes jeg ikke, det fremmer tingene – sådan opfatter jeg det – bevidst at misforstå udtalelser.

Så vil jeg godt sige om spørgsmålet, om de arbejdsløse vil synes, det er rimeligt, at vi diskuterer det, eller det er en gestus fra vores side, at det ikke er en gestus af den art, der er brug for. Det er konkret handling. Jeg tror, at det bedste, der kunne ske, var et bredere samarbejde. Jeg tror, det er det, der allerbedst ville løse problemerne og give den laveste arbejdsløshed.

Jeg synes også, vi skal konstatere, at vi har haft utallige af denne slags debatter; imens er arbejdsløsheden steget støt.

**Formanden:**

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.15.

Mødet udsat kl. 12.08

Mødet genoptaget kl. 13.15

Forhandlingen genoptoges.

**Anne Grete Holmsgård (VS):**

At arbejdsløsheden stiger hvert år, er lige så sikkert, som det er, at det hvert år annoncerede konjunkturopsving udebliver. I løbet af de sidste tre år er arbejdsløsheden steget med over 100.000, og arbejdsløshedsperioderne former sig nu sådan, at flere og flere mennesker bliver arbejdsløse i en længere og længere periode. Man må mildt sagt sige, at udsigterne for de mange mennesker, der er arbejdsløse i et halvt år og et helt år, to år eller tre år, mildest talt er temmelig deprimerende i øjeblikket. Det er desuden klart, at arbejdsløsheden vil vokse endnu mere de næste år. End ikke regeringens økonomiske ministre tør benægte det.

Den manglende interesse i at komme med mere præcise prognoser er jo velkendt. Finansministeren har igen i dag gentaget, at han ikke bryder sig om disse mekaniske opgørelser, der ikke tager arbejdsgivernes forventninger, renteniveauet osv. i betragtning. Det er jo ikke mere end et år siden, den samme minister – ganske vist var han ikke minister dengang, da fremstod han som leder af venstre – sammen med det konservative folkeparti fremlagde rosenrøde beregninger, der viste, at den politik, de samme partier nu er i fuld gang med at gennemføre, ville betyde 140.000 nye arbejdspladser over en 3-4 års periode.

Siden krisens start har de skiftende regeringer ført en såkaldt konkurrenceforbedrende politik. Hovedelementerne har været lønpolitik og øget arbejdsgivertilskud. Forlaget Management har for ganske nylig beregnet, at arbejdsgiverne i 1982 har modtaget ca. 8 mia kr. i direkte tilskud, et tal, hvor såvel landbruget som boligbyggeriet er trukket ud. Samtidig anslår Management, at erhvervslivet betaler ca. 5 mia kr. i selskabsskatter. Det betyder, at alene de direkte arbejdsgivertil-